

Que lluny que queda tot plegat.

La foscor, l'angoixa, el desconcert, la vergonya.

Fa tant de temps, que gairebé forma part del meu imaginari més que no pas ser-ne el protagonista.

Albirat pel savi Egipte però sempre tant llunyà i aliè a un mateix, tancant qualsevol porta al calvari i vivint en un etern carnestoltes sense raó.

A la fi però m'arribà, i allò que era un daltabaix d'altri em va acabar estripant tot allò que duia al damunt, altrament una disfressa d'avarícia, orgull i supèrbia.

Com n'és de difícil trobar un camí de sortida en la foscor, en la ceguesa, quan has estat durant tant de temps il·luminat per la claredat de l'endemà, per la tranquil·litat de l'èxit, per l'encert d'una societat entestada en anar endavant mes ràpid del que cal, sense saber on va per una brúixola embogida en l'absència de far.

Com saber quina direcció prendre quan el port es esborrat i el control del rumb esta en mans alienes ?

Com demanar ajuda i reconèixer la pèrdua quan estar al cap damunt ho és tot i l'angoixa t'emboira els pensaments més humils ?

Ho vaig perdre tot. Vaig perdre tot allò que no tenia, tot allò que mai havia estat meu i em vaig sentir despullat, sense res, com al començament de tot plegat. A cada pèrdua s'albirava un patiment extrem seguit d'una pau reparadora, d'un alliberament tranquil·litzador.

Vaig trobar però allò que sempre havia tingut i que mai havia necessitat, gairebé oblidat, desmereixedor temps enrere del meu caminar davant de l'autosuficiència de l'èxit.

Avui, 13 anys després, soc un altre. El mon també. Hem après a viure amb el que som i allunyar-nos d'allò que a la fi mai podrem retenir.

M'he refet. Ho tinc tot i no em penedeixo de res.

Aquella maleïda crisi, m'ho ha donat tot.

Guissona, 5 de maig de 2026